

Udvikling, den ærede Ordfører idag har givet af de 6 første Endringsforslag, Udvalget har været enigt om at stille — hvilke alle, som han meget rigtigt bemærkede, ere Redactionsforandringer —, som med den meget oplysende Forklaring, han har givet af Meningen med forskjellige Bestemmelser, der ere komne ind i Lovudkastet; den stemte ganske med de Anstuelser, der have gjort sig gjældende i Udvalget i den Henseende, og som jeg ogsaa troer have fundet et correct Udtryk i Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet. — Jeg maa tilføje, at det gjør mig ondt, at der skal være et Punkt, og det et Hovedpunkt, hvori jeg ikke kan være enig med den ærede Ordfører; jeg vilde have sat overordentlig Priis paa, om vi kunde have sluttet med fuldstændig Enighed i denne Sag, hvoraf han har saamegen Fortjeneste, men det har været mig umuligt at tiltræde enten det principale eller det subsidiaire Forslag, han har stillet. Jeg vilde ikke have gjort nogen særdeles Vanskelighed, naar de havde angaaet et Spørgsmaal af mere underordnet Betydning, men de berøre i den Grad Lovforslagets egentlige Hensigt, at det ikke er mig muligt at slutte mig til dem; thi Loven vilde ved deres Antagelse lide saa Meget, at den i mine Dine vilde tabe hele den Betydning, den har. Jeg skal ikke idag opholde mig ved det principale Endringsforslag, idet jeg ved 2den Behandling har havt Leilighed til at udtale mig udførligt derom, og da der i det Hele taget har fundet en saa udtømmende Debat Sted om dette Spørgsmaal, at jeg ikke anseer det for nødvendigt atter idag at begynde paa en saadan. Derimod føler jeg mig særlig kaldet til at sige min Mening om det subsidiaire Forslag, saameget mere som jeg ikke ved 2den Behandling fandt Anledning til at gaae ind paa den deri omhandlede Sag, eftersom det dengang i saa Henseende stillede Forslag af formelle Grunde maatte tages tilbage. Jeg maa i det Hele taget erklære, at jeg meget kan samstemme med de ærede Medlemmer, som ere af den Mening, at man, naar der er Tale om Spørgsmaal, som berøre enkelte Personers Rettigheder, og naar det paa nogen Maade hensigtsmæssigt kan gøres, i Almindelighed vil gjøre rigtigt i at henvise dem til Domstolene,

thi netop disse Spørgsmaal mellem Mand og Mand finde i Almindelighed der en mere udtømmende Behandling og en dyberegaaende Afgjørelse, end det er muligt at staffe dem gennem Forhandlinger her i Salen. Dersom altsaa den ærede Ordfører havde opstillet visse Punkter i sit Forslag, hvoraf man kunde see eller vente, at Resultatet vilde være, at kun Sager, der angik ganske enkelte Ciere, hvis Rettigheder vare af en saadan Bestaffenhed, at de afveg meget betydeligt fra de Andre, kunde jeg have fundet dette at være en fuldkommen correct Fremgangsmaade. Jeg vil nævne som et Exempel, at vi fik en Formodning om, at der var enkelte Ciere, som ved deres Eiendoms-erhvervelse af den competente Myndighed havde faaet Tilsagn om eller Udsigt til, at de, naar Fæstningsværkerne omkring Kjøbenhavn nogensinde bleve nedlagte, skulde faae den frie Raadighed over deres Eiendomme tilbage; naar man fastsatte i Loven, at den Cier, der kunde bevise noget Saadant, skulde have Servituten afløst uden Godtgjørelse, vilde jeg finde en sliq Bestemmelse fuldkommen rigtig og i sin Orden, og det skulde aldrig være mig vanskeligt at tiltræde den. Jeg har taget dette Exempel, ikke fordi jeg særligt ønsker at lægge Vægt derpaa, men kun for at gjøre det klart, at det var min Tanke, at man vel kunde tage Hensyn til saadanne enkeltvis forekommende Tilfælde. De Herrer see nu imidlertid, at det Forslag, den ærede Ordfører har stillet, gaaer ud paa meget Mere, idet det nemlig vil give enhver Cier, som maatte formene at have Krav paa, at Indskrænkningen for hans Grunds Vedkommende skal bortfalde ved Fæstningsværkernes Nedlæggelse, Udgang til at faae Spørgsmaalet derom afgjort ved Domstolene. Efter den Debat, som har fundet Sted i denne Sag, kan jeg ikke betvivle Muligheden af, ja maastee endog Sandsynligheden for, at enhver af disse Ciere, selv om de have udstedt nok saa forpligtende Reverser for deres Grunde, hvori der ikke er talt et Ord om Fæstningsværkernes Nedlæggelse, men hvorved de simpelthen ligeoverfor Regjeringen forpligtes til at nedrive deres Bygninger, naar det forlanges, vil i Henhold til denne Paragraph henvende sig til Domstolene, og det